

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13899/2025
31.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасминке Обућина, Весне Мاستиловић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Раденковић, адвокат из ..., против туженог „Електродистрибуција Србије“ ДОО Београд, Огранак „Електродистрибуција“ Лесковац, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3140/24 од 07.05.2025. године, у седници одржаној дана 31.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3140/24 од 07.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3140/24 од 07.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу Судске јединице у Власотинцу П 3868/22 од 14.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде за успостављену стварну службеност проласка далековода јачине 35 kV од TS 110/35/10 kV „Власотинце“ - будућа TS 35/10 kV „Горњи Орах“ - ТС 35/10 „Састав Река“ на кп. бр. .. КО Власотинце ван варош, уписану у Лн. бр. ..., у укупној површини од 163м², на којој је установљена службеност, сходно уделу тужиоца од 1/1, исплати 376.486,11 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења (14.12.2023. године), до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 145.839,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3140/24 од 07.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се његова ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други Закон) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране одредбе закона, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној.

Нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца применом члана 51. и члана 53. став 3. Закона о основама својинскоправних односа, у вези са чланом 58. Устава Републике Србије, налазећи да је постављањем високонапонских каблова далековода преко парцеле тужиоца конституисана стварна службеност у корист туженог, као власника повласног добра и да тужилац, као власник послужног добра, има право на накнаду од туженог за коришћење тог добра у износу од 376.486,11 динара са припадајућом каматом. Према становишту нижестепених судова, одредбама Закона о енергетици је прописан заштитни појас за надземни електроенергетски вод, који представља ограничење за власнике парцела преко којих електроенергетски водови пролазе, а будући да тим законом није регулисан међусобни однос власника непокретности и енергетског субјекта у смислу конституисања законске стварне службености, на ту ситуацију се примењују одредбе Закона о основама својинскоправних односа, као општег прописа. Нижестепени судови закључују да је изградњом електромереже са дозволом надлежног органа конституисана законска стварна службеност преласка водова преко земљишта у својини правног или физичког лица у смислу члана 51. Закона о основама својинскоправних односа, за коју службеност власник парцеле има право на накнаду. Наведена накнада утврђена је из налаза и мишљења вештака пољопривредне струке.

Разлоге нижестепених судова, засноване на чињеничним појединостима конкретног случаја, прихвата и ревизијски суд. Нема потребе да се правно питање на које се ревизијом указује расправи као питање од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Ревизијом се не указује ни на једну другачију одлуку која би била донета у истој или сличној чињеничноправној ситуацији, па самим тим нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Две одлуке на које се позива ревидент, не одговарају чињеничноправној ситуацији каква је у конкретном предмету. Нижестепени судови су закључили да је на парцели тужиоца конституисана стварна службеност у корист туженог, у делу простирања проводника далековода и заштитног појаса постављених надземних електроенергетских водова и да накнада, на коју власник послужног добра има право, има правну природу накнаде за стварну службеност, које питање је учињено неспорним и приликом заузимања правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 23.01.2017. године. Наводи о погрешној примени материјалног права у вези са изменама предметног Закона о енергетици, без утицаја су будући да су измене наступиле након подношења тужбе у конкретној

правној ствари, те да се ради о законом већ успостављеној службености. Ревизијски наводи којима се оспорава ограничење власника предметне парцеле да исту несметано користи, тичу се оспоравања утврђеног чињеничног стања, а што не може бити разлог за одлучивање о посебној ревизији. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Тужба је у предметном спору поднета 03.08.2022. године, а преиначена 08.08.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 376.486,11 динара, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе представља динарску противвредност од 3.211,72 евра.

Одредба члана 403. став 3. ЗПП прописује да ревизија у имовинскоправним споровима није дозвољена, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног ревизијског цензуса, ревизија није дозвољена.

Стога је применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**